

Hoe doe je advent?

Overdenking 12 december 2021

Gemeente van onze Heere Jezus Christus,

Het is advent. Maar hoe ‘doe’ je advent eigenlijk? Ik was in gesprek met de Zweedse vrouw die hier een aantal keer in de kerk geweest is, en zij vertelde me dat zij op haar werk haar collega’s een goed advent had toegewenst. Maar haar collega’s keken haar heel vreemd aan. Niemand had hen ooit nog een goede adventstijd toegewenst. Zij vroeg mij of ze iets vreemds had gezegd. Want in Zweden wenst iedereen elkaar een goede advent. Of je nu gelovig bent of niet. En de meeste mensen steken op de eerste adventszondag één adventskaars aan, op de tweede adventszondag de tweede, enz. Ook als ze niet gelovig zijn. En als je wel gelovig bent en naar de kerk gaat op eerste adventszondag, dan trek je iets roods aan.

Ik was eerlijk gezegd wel een beetje jaloers. Hoe mooi is dat! Dat je als hele maatschappij de tijd neemt om naar Kerst toe te leven. Dat deed mij nadenken over de vraag: Hoe doén wij eigenlijk Advent? Doen we eigenlijk wat? En zo ja, wat zouden we willen?

Ja, we doen zeker wat. Het is duidelijk dat het Advent is in de kerk. De lichtjes hangen buiten. We steken de adventskaarsen aan. De liturgische kleur is paars. Velen van jullie lezen de adventskalender elke dag en worden daardoor geïnspireerd. Maar kunnen we ook nog een stap dieper gaan?

Ik denk dat Advent nog meer van ons kan betekenen als we dieper gaan. Zowel in ons individuele leven als samen.

Laten we eerst kijken hoe we dit zélf kunnen doen. Advent is waken en bidden. Advent is verwachting juist als het donker is. Advent begint in het donker. Er zit een mooie parallel tussen de periode van Advent en de periode van de veertigdagentijd. Daarom luisteren we na afloop van de preek ook naar een luisterlied dat eigenlijk specifiek geschreven is voor de veertigdagentijd. Dat lied gaat over Jezus die zegt: “bid met mij”. Luister hier: [Bid met mij | Sela - YouTube](#)

Bid met mij in deze lange nacht.
Richt je hart op God,
wees waakzaam, bid en wacht.
Wees dan stil als je geen toekomst ziet
en vertrouw op God, want Hij vergeet ons niet.

Ja, het voelt als een lange nacht. Net als de lange nacht waarin de leerlingen met Jezus bleven waken en bidden vlak voor zijn sterven. Maar we worden opgeroepen om juist in deze lange nacht ons hart op God te richten. We moeten juist nu

waakzaam zijn, bidden en wachten.

Daarom hebben we nu ook het gedeelte uit Lukas gelezen. Ook dat gaat over waakzaam zijn, uitzien naar de komst van Jezus.

Met andere woorden, Advent is een spirituele discipline. Het woord discipline is niet een woord dat we vaak in de kerk gebruiken, maar het is wel een belangrijk woord. Als ik het woord noem, hebben jullie misschien allemaal beelden van tucht, van straf, geen positieve beelden in ieder geval.

Maar in de geschiedenis van de kerk wordt het ook op een andere manier gebruikt. Namelijk als een spirituele praktijk. Waar je zeker wel wat discipline voor nodig hebt. Omdat het oefening vraagt. En geduldig volhardend. Telkens tijd opzij zetten om met God bezig te zijn. En dat niet één keer, niet eventjes tussendoor als het je een keertje goed uitkomt. Maar als een prioriteit. Als een dagelijks onderdeel van je leven. Ook als je er geen zin in hebt.

En je doet dat omdat je weet dat je het nodig heeft. Dat het zin heeft. Omdat je weet dat je karakter niet in één keer gevormd wordt, maar dat tijd nodig heeft. Omdat je weet dat er iets gebeurt als je elke dag God zoekt. Omdat je dan in afhankelijkheid gaat leven van God.

Advent is bij uitstek de periode om die spirituele houding te voeden en verder uit te bouwen. Het gaat om meer dan rituelen, hoe belangrijk die ook zijn. Het gaat namelijk om je hart. Het gaat om het voeden van je hart, het voeden van je ziel. In het oefenen van verwachting. Het oefenen van de verwachting dat God ook komt in jouw leven. Dat God het licht maakt in jouw leven. Het verwachten en uitzien naar de komst van de Messias.

Het is ook het klaarmaken. Omdat je weet dat er altijd dingen zijn in je leven die nog niet goed zijn, die nog anders kunnen. In dit leven kan er zo makkelijk wrok ontstaan, bitterheid, niet vergeven, gekwetst voelen, niet over je eigen schaduw heen kunnen springen. Maar met al die negatieve gevoelens in je hart ben je nog niet klaar om Jezus te ontmoeten. Ben je nog niet klaar om kerst te vieren. Daarom heb je nu de tijd. Om met jezelf in het reine te komen. Met anderen in het reine te komen. En met God in het reine te komen. Nu is de tijd om het goed te maken. Zodat je klaar bent met Kerst. Zodat Kerst ook daadwerkelijk een feest kan zijn.

Ik zei het al: advent is iets heel persoonlijks, maar het is ook gemeenschappelijk. Het gaat om het allerindividueelste van wie jij bent in je relatie met God, maar het gaat er ook om hoe wij als gelovigen samen de komst van God verwachten. Het gaat erom hoe wij naar de wereld kijken en hoe we samen het goede doen in deze wereld.

Daarom is het belangrijk om het er over te hebben met elkaar. Om samen naar goede, naar zinvolle momenten te zoeken. Om met je kinderen en kleinkinderen te praten over Advent. Dat de mensen doorhebben van jou: hij of zij leeft echt naar kerstmis

toe, en dat is meer dan alleen maar de kerstversieringen ophangen. Dat gaat nog een laagje dieper.

Het gaat ook over hoe we naar de wereld kijken en vooral wat we op dit moment ook dóen voor onze naaste om licht te verspreiden. Daarom is ons adventsproject voor Allemaal Mensen ook zo belangrijk. In de laatste nieuwsbrief zag u al een foto van het vluchtelingenkamp in Duinkerke dat weer verwoest is door de politie. En in de vorige nieuwsbrief deed ik een oproep om een brief te schrijven naar de burgemeester om deze mensonterende toestand aan te kaarten. Deze brief kan u nog steeds schrijven trouwens.

Want Kerst zou voor ons allemaal moeten zijn. Niet alleen voor de mensen die veilig in hun warme huis zitten. Maar juist ook voor de vluchtelingen, de mensen zonder huis. Want we moeten nooit vergeten dat Jezus ook een vluchteling was, op de vlucht voor geweld. Toen hij nog heel jong was, moesten zijn ouders ook met hem op de vlucht naar Egypte.

Zo wordt het dus echt advent in ons leven. Als we ons voorbereiden in onze stille tijd. Dicht bij God levend. Maar ook in het grotere, maatschappelijke leven. Omdat we weten dat met de komst van Jezus niets meer hetzelfde is gebleven en kan blijven.

Amen.